Stichting Ondersteuning Sovata

Verslag Sovata & Sarateni

Voorjaar 2024

Stichting Ondersteuning Sovata

Verslag van Sovata en Sarateni

Voorjaar 2024

Een pannetje met eten !!

VERSLAG VOORJAAR 2024

Het jaar 2023 is omgevlogen en nu zijn wij al weer 4 maanden verder in 2024 en twee bezoeken aan Sovata rijker. Graag willen wij u meenemen naar de gebeurtenissen en activiteiten vanaf november 2023 tot en met april 2024.

Er wordt ons vaak gevraagd: “zijn jullie nooit eens klaar in Sovata” ? Wij hebben toch ook de Europese Gemeenschap die helpt ? In Roemenië zijn borden te zien waarop projecten prijken met investeringen vanuit de EU. Dit gaat vaak om grote bedragen die besteed worden aan de infrastructuur en projecten voor de langere termijn, toekomstbestendig en zeker zichtbaar. Niets mis mee, maar de “vergeten” groepen gehandicapten, kansloze weeskinderen, zigeuners, bejaarden zonder inkomen en arme families hebben hier niets aan. Zij hebben opvang, eten, een paar schoenen en warme kleding nodig. Vergeet ook de ernstige discriminatie niet die hoogtij viert tegen de zigeuners, de meest arme mensen en de andere groepen mensen die in Transsylvanië wonen. De Overheid doet weinig tot niets voor deze groepen mensen.
Zo wil ook niet iedere onderwijzer de kinderen uit de armste gezinnen lesgeven. Deze kinderen wonen vaak onder erbarmelijke omstandigheden, is er geen water en elektriciteit in de hutjes waar zij wonen en je ruikt deze kinderen al op behoorlijke afstand. Vaak dragen deze kinderen wekenlang dezelfde kleding, zijn niet gewassen, niet of nauwelijks opgevoed en gedragen zich vaak onbehoorlijk. Thuis is er immers niemand die naar hen omkijkt.
Na enige weken strenge opvoeding en structuur op school, is er goed te dealen met deze kinderen. De ouders zijn meer dan blij dat hun kinderen een warme lunch op school krijgen en kunnen rekenen op ondersteuning voor de werkboekjes, schoolmaterialen,
1x per maand schone kleding en extra onderwijs als dat nodig blijkt.
Klara is één van de onderwijzers die juist graag deze kinderen in haar klas heeft om hen te leren en te laten zien, dat ook zij verder kunnen komen en ook een mooie en goede toekomst kunnen krijgen. Het is geen eenvoudige taak die Klara heeft, maar met het geduld en de liefde die zij de kinderen geeft, zie je de kinderen opbloeien.
Klara is ook één van onze hulpverleners in Sovata en zij maakt al jaren deel uit van ons Roemeense team.

Met Klara heeft het team van Yvonne en Cees afgelopen oktober 2023 controles uitgevoerd bij 30 willekeurige gezinnen die ondersteuning hadden gevraagd voor een warme lunch voor één of meerdere kinderen uit het gezin. Op de Scurta zagen wij een aantal grote terreinen met wel 5 grote en mooie huizen per terrein. In ieder huis woont één grote familie zigeuners en samen vormen deze 5 families een zigeuner- clan in verschillende klassen en rangen. De 2 voorste en achterste terreinen konden bezocht worden zonder problemen en de bezoeken verliepen naar wens. Bij het laatste terrein begonnen de problemen. Het hoofd van de clan begon zich te bemoeien met de gespreken en meende te weten dat SOS hen niet wilde helpen omdat wij hen discrimineerden. Natuurlijk was dat absoluut niet het geval. Deze man ging behoorlijk te keer en eiste zelfs dat wij weg zouden gaan. Ook Klara was van haar stuk gebracht, wij zeiden de man gedag en vertrokken. Jammer dat er geen gesprek te voeren was met deze familie en wij namen het standpunt in om deze familie niet te ondersteunen met een lunch voor hun kinderen. Amper ‘n week terug uit Sovata kregen wij Klara aan de telefoon. Zij had nagedacht over de zigeunerfamilies op de Scurta. Klara stelde voor om alle kinderen, dus ook de kinderen waarvan de ouders een warme lunch (per kind € 2,70 per schooldag x 175 schooldagen =

Orange TV

EAM SINCE
1882

€ 472,50) wel kunnen betalen, een ontbijt (per kind € 1,- per schooldag x 175 schooldagen = € 175-) aan te bieden. Zo zou niemand zich gediscrimineerd voelen. Dat is natuurlijk waar, maar juist de arme kindertjes hebben een warme lunch zo hard nodig. Uiteindelijk heeft SOS samen met Klara besloten om de 27 kinderen uit de klas van Klara als proef 1 maand een ontbijt te geven. De kinderen zouden dan ook wat eten en een stukje fruit meekrijgen voor de lunch. Wat schets onze verbazing ??? Na 3 weken kwam het hoofd van de clan die ons zo lelijk behandelde, naar Klara. Hij was zo blij dat zijn kinderen nu ook een ontbijt kregen van SOS dat hij met de andere families zou kijken of zij met elkaar de lunch kunnen betalen voor de kinderen waarvan de ouders die niet kunnen betalen !!! Ongelooflijk, maar het is waar. Alle 27 kinderen uit de klas van Klara krijgen nu een ontbijt én een warme lunch !! Fantastisch !!

NOVEMBER 2023

Aron, een vader van een jong gezin op de Iliesi blijkt een embolie in de hersenen te hebben en ligt in het ziekenhuis van Sangeorgiu de Mures. Helaas is er in dit ziekenhuis geen specialisme voor deze aandoening en moet het medische team op zoek naar een neuroloog die Aron kan helpen. Uiteindelijk is Aron verhuisd naar het ziekenhuis in Tigru Mures waar Aron geholpen kon worden. Aron is nog steeds herstellende en kan zeker nog niet werken, maar hij kan wel in en om het huis wat kleine kwarweitjes doen. Het inkomen van dit gezin is nu nihil.

Jazsmin van 9 jaar is in december vorige jaar gebeten door een paard en de plek waar de wond heeft gezeten is zo hard als een steen. Zij kan zich daardoor niet goed bewegen en heeft veel pijn. Een operatie is noodzakelijk maar de ouders kunnen die kosten (2500 Ron = € 500,-) absoluut niet betalen. Laat staan de nazorg van de wond. Natuurlijk zullen wij helpen met het betalen van de operatiekosten, het verblijf in het ziekenhuis en de reiskosten. De nazorg zal gedaan worden door Nono van de thuiszorg.

DECEMBER 2023

OP 5 december is Zsuzsanna overleden. De Zsuzsanna is de vrouw van Mihail die door dementie en incontinentie zijn vrouw zo hard nodig heeft en absoluut niet alleen kan zijn. Samen met Imola van de Sociale Dienst is er voor gezorgd dat Mihail is opgenomen in een verpleeghuis in Deva. In Deva wonen nog wat familieleden van Mihail, dat is fijn voor hem.

In december, vlak voor de Kerstdagen, kregen wij de vraag of SOS kon helpen met het betalen van de kosten (22 Ron = € 4,50 per dag) voor het eten van een familielid die voor Zsolt moet zorgen op het gebied van eten en drinken. Zsolt was opgenomen in het ziekenhuis vanwege acute leukemie en moest een langdurige chemobehandeling ondergaan. Als een patiënt in het ziekenhuis wordt opgenomen, zijn er een aantal regels. Alle kosten van operatie, behandeling, de medische zorg, gedeeltelijke nazorg, het verblijf en het eten voor de patiënt worden vergoed. Voor de patiënt moet er altijd iemand van de familie in het ziekenhuis bij de patiënt blijven om ervoor te zorgen dat de patiënt te eten en te drinken krijgt. Vaak is dat een ouder, een partner of een kind.
Er is namelijk verder niemand om de patiënt eten en drinken te geven. Het medische personeel is er dus alleen om de medische kant van de patiënt te behandelen.
Daarnaast zou een schoon bed ook wel heel prettig zijn en dit is niet vanzelfsprekend. De kosten van een schoon bed bedragen 12.50 Ron (= € 2,50).
Ook degene die de kamers schoon maakt verwacht giften in de vorm van chocolade, een fles cola, een zak chips of dat soort dingen. Als je niet kan of wil geven, dan zou het

De overleden Zsuzsanna en haar demente man Mihail.

kunnen zijn dat jouw pantoffels of andere eigendommen ergens anders te vinden zijn.

Het is ons opgevallen dat veel mensen die wij bezoeken geen pensioen hebben en slechts 170 Ron (= ca € 35,-) per maand krijgen van de overheid. Ook in Roemenië zijn alle prijzen erg gestegen. Natuurlijk proberen wij zo veel mogelijk voedselbonnen uit te geven.

JANUARI 2024

Op 8 januari kregen wij het bericht van Tunde, een van onze Roemeens/Hongaarse hulpverleners, dat oma Maria van de Str. 1 Mai is overleden. Oma Maria zorgde voor haar kleinkinderen, de tweeling Robert en Milan van 12 jaar en dochtertje Amanda van 8 jaar. De moeder van de kinderen zorgt niet goed voor de kinderen en is meer geïnteresseerd in mannen. De vader van de kinderen drinkt en werkt niet of nauwelijks. De tweeling jongens zijn mentaal niet gezond en kunnen daardoor niet naar school. De kleine Amanda is geestelijk gezond maar wordt uit gemak nu niet meer naar school gebracht. Daar zorgde oma Maria immers voor.

Zoals u inmiddels weet zijn wij al 2 jaar bezig om de Naschoolse opvang in de wijk Iliesi te heropenen. In het Verslag Najaar van 2023 schreven wij u dat de burgemeester in oktober 2023 geen tijd heeft vrij kunnen maken om een gesprek aan te gaan over de heropening van de Naschoolse Opvang op de Iliesi. Tot ruim 2 jaar geleden ondersteunde SOS de Naschoolse Opvang voor kinderen van de lagere – en middelbare school o.a. met hulpmiddelen voor het schoolwerk, speelgoed, een warme lunch en alles wat er verder nodig was. In de Naschoolse Opvang krijgen de kinderen een warm onderkomen, een maaltijd en hulp bij het maken van hun huiswerk. Voor de armste kinderen is thuis huiswerk maken helaas niet mogelijk. Voor het welbevinden en toekomst van deze kinderen zou de Naschoolse Opvang wel hard nodig zijn.

Het project zou ook belangrijk zijn voor de betreffende ouders. Zij zijn door de opvang in de gelegenheid om langer/meer te werken en zo de financiële positie van deze gezinnen te versterken.
Omdat er alsmaar geen antwoorden kwamen op onze vragen, vele e-mails en telefoontjes, werd ons duidelijk dat er totaal geen actie werd ondernomen door het gemeentebestuur. Om meer kracht onder dit prachtige project te zetten, besluiten Margriet en Yvonne om van 11 t/m 16 januari een extra bezoek te brengen aan de wijk Iliesi en aan het gemeentehuis. Na onze aanmelding in het gemeentehuis moesten wij een uur wachten voordat de secretaresse van de burgemeester ons kwam vertellen dat de lokale autoriteit niet de financiële middelen heeft voor de heropening van de Naschoolse Opvang en dit project heeft voor hen ook absoluut geen enkele prioriteit. Dit was wel een heel teleurstellend bericht en spraken ons ongenoegen hierover dan ook duidelijk uit. Zo jammer dat wij dit prachtige project niet van de grond krijgen en eigenlijk voor niets zijn afgereisd naar Sovata.

Tijdens dit extra bezoek zijn wij ook even gaan kijken op de Morii om te zien of AnnaMaria in haar hutje is of anders haar tante Emma en oom Istvan-Sandor. Het is erg koud buiten en wij vragen ons af of er voldoende eten en kachelhout is. In december heeft Levente de babywagen, gedoneerd door Minka en Joop, gebracht en is door AnnaMaria meegenomen naar het getto in Mures. De babywagen was gevuld met alles wat AnnaMaria nodig heeft voor haar kindje, dat in deze tijd geboren zou moeten zijn. Vol verwachting lopen wij naar beneden en zien niemand tevoorschijn komen. Dat is best vreemd. Wij kijken in

De kinderwagen voor AnnaMaria

het linker hutje en zien daar een enorme zooi aan oude meubels en slaapplaatsen van bergen karton en lappen. Het is steenkoud binnen, bah wat akelig. In het rechter hutje vinden wij Emma onder een smerige slaapzak en lappen en het kleine kapotte kacheltje brandt niet. Er liggen wat kleine stukjes hout, wat een armoede. Op het roepen van haar naam komt Emma met haar hoofd boven de vieze slaapzak uit en zegt dat zij het koud heeft en honger. Wij beloven haar hout te zullen brengen en natuurlijk een flinke tas met boodschappen. Wij vragen haar waar Istvan-Sandor is en zij zegt dat hij op zoek is naar eten. Ook vragen wij haar of zij weet waar AnnaMaria is. Die zou ver weg zijn en ook wist Emma te vertellen dat AnnaMaria een zoontje heeft gekregen. Zij weet niet wanneer het kindje is geboren en hoe het kindje heet. Jammer, maar fijn om te weten dat AnnaMaria de kinderwagen heeft gekregen en wij weten dat het kindje een goed en veilig bedje heeft.

Ook moeten wij nog even naar de ouders van Alexandra. Alexandra is geboren met allerlei lichamelijke problemen, maar het grootste probleem nu zijn haar oogjes. Om niet blind te worden is een kostbare operatie nodig. De kosten van alleen de operatie, dus zonder reis- en verblijfkosten in het ziekenhuis en waarschijnlijk een nieuwe bril, bedraagt maar liefst 6000 Lei (= € 1200,-). Dit is een bedrag dat de ouders absoluut niet kunnen betalen en het bestuur besluit om dit bedrag vrij te maken voor deze operatie. Vanzelfsprekend zal SOS de kosten van de operatie aan de oogkliniek betalen. Het gaat hier uiteindelijk om de toekomst van Alexandra. Wel vervelend dat de vader van Alexandra door alle zorgen om zijn dochtertje, is gaan drinken, waardoor Alexandra en Ibolya, de moeder van Alexandra tijdelijk bij oma wonen. Het is een moeilijke tijd voor dit gezin.

Wat ontzettend fijn dat wij weer een nieuwe tandtechnieker hebben gevonden die gebitsprotheses kan maken voor de mensen die nog maar 1 of twee tanden in hun mond hebben. Rozalia van de 1 Mai is als eerste aan de beurt. Wat geweldig dat zij weer een volle mond heeft en super trots is op haar nieuwe tanden. De kosten voor een onder- en boven prothese bedraagt € 2300 Lei (€ 460,-) inclusief het trekken van de laatste restjes van het eigen gebit.

Op 31 januari kregen wij de felicitaties van “Samenwerking Beroepsonderwijs Bedrijfsleven” voor de erkenning als leerbedrijf voor MBO 1 studenten. Wij zijn bijzonder trots op deze erkenning. Wij hopen heel veel studenten te mogen begeleiden en hen voor te bereiden op een mooie toekomst.

FEBRUARI 2024

Begin februari kregen wij van Katalin, één van onze hulpverleners voor de wijk Sarateni, het bericht dat Edit, de moeder en oma van een Roma gezin, twee grote ontstoken wonden heeft op de plaats van haar borsten, die als gevolg van kanker zijn geamputeerd. Wat afschuwelijk, maar fantastisch dat wij een beroep kunnen doen op de thuiszorg. Natuurlijk hebben wij direct contact gezocht met Ilona van de thuiszorg in de wijk Sarateni, om direct naar Edit te gaan om de wonden op de juiste manier te verzorgen. Het is en blijft hopeloos dat mensen die iets mankeren, niet zomaar naar een dokter kunnen. Geldgebrek is daar vaak de reden van. Miklos de man van Edit, moet zijn vrouw verzorgen en kan dus niet werken. Geen werk, betekent geen inkomen.
Voor Edit is er natuurlijk een ziektekosten verzekering afgesloten zodat zij een arts kan bezoeken.

[boven] Rozalia met haar gebitsprothese

[links] Alexandra die een grote operatie aan haar ogen nodig heeft.

Het is nog maar net februari en de paniek slaat toe. Wij kregen namelijk het bericht dat de Roemeense Overheid weer iets nieuws heeft verzonnen om hulptransporten tegen te houden en in het ergste geval terug te sturen naar het land van herkomst. Met het terugsturen hangt er ook een vette boete aan vast van maar liefst € 10.000,-. Deze keer zou het verboden zijn om vloeistoffen te vervoeren. Het is echter niet bekend gemaakt om welke vloeistoffen het zou gaan. Op zaterdag 17 februari zal er in het midden van Nederland een grote bijeenkomst zijn van vervoerders en stichtingen om duidelijk te krijgen wat de nieuwe regels zouden zijn. Wij moeten dus nog even afwachten maar door dit bericht staan wij stijf van de zenuwen, immers op 15 maart staat ons transport gepland om naar Roemenië te vertrekken. Na twee weken was nog steeds niet duidelijk wat de nieuwe regels zouden zijn. Het probleem is dat wanneer de truck aan de grens staat, er ondertussen weer nieuwe regels zijn gemaakt.

Vrijdag 15 maart is het transport geladen en met alle vereiste documenten in zijn zak, gaat de chauffeur vol vertrouwen op weg naar Sovata. Op dinsdag 19 maart kregen wij bericht dat de chauffeur, wegens erge drukte op de wegen, moest omrijden via Tsjechië. Dat duurde 1 dag langer dan gepland. Eenmaal aangekomen bij de Roemeense grens kregen alle trucks een extra grote controle. Wij hadden gelukkig alle vereiste documenten en verwachtten eigenlijk geen moeilijkheden te ondervinden. Helaas bleek de realiteit anders. De controle op de inhoud van de dozen bleek allemaal goed en alle goederen voldeden aan de voorwaarden en regels. Hoe onbegrijpelijk was het dat de douanebeambten alle documenten afkeurden omdat er bijvoorbeeld op bepaalde Roemeense woorden geen of een verkeerd leesteken was, er geen punt aan het einde van een zin stond of de naam van een bepaalde chemische reiniging niet goed vermeld zou staan. Kortom, eerst 2 ½ dag zijn wij bezig geweest om de 20 x 14 documenten te wijzigingen en steeds weer aan te passen, te printen, te scannen, te tekenen, te stempelen en weer terug te sturen. Al met al hebben wij 21 keer de 28 documenten moeten aanpassen om ze daarna weer te retourneren. Echt belachelijk en we waren ten einde raad.
Uiteindelijk werden de documenten goedgekeurd en mocht de truck de grens over maar wel met een verzegelde oplegger. Als de truck in Sovata zou aankomen, zou er een speciale afdeling van de belastingdienst ter plaatse komen om nogmaals de lading te controleren. Op een speciale losplaats, buiten het centrum, kwam de truck aan en moesten Levente en zijn helpers wachten op het team van de belastingdienst. Het speciale team bleek te bestaan uit 2 dames. Omdat de meeste dozen zijn geadresseerd aan het gemeentehuis was de 1ste vraag van deze dames waarom het transport niet bij het gemeentehuis werd gelost. Na 1 uur heen en weer praten, kreeg Levente de opdracht om de truck naar het Gemeentehuis te laten rijden. En weer vond er een enorme discussie plaats, waar ook de burgemeester aan te pas moest komen en maar liefst 3.5 uur heeft moeten praten als Brugman om uit te leggen dat de goederen bestemd zijn voor de meest arme mensen in Sovata en Sarateni. De twee vrouwelijke controleurs hadden daar echter niets mee te maken en wilden een document ontvangen met daarop de verklaring dat alle kleding was gewassen en/of gestoomd en gedesinfecteerd. Hoe dan ? Wij hadden even geen idee hoe wij dat op moesten lossen. De kleding was immers tweedehands en wij kunnen onmogelijk alle kleding voor volwassenen en voor kinderen gewassen en/of gestoomd hebben.
Uiteindelijk hebben wij een SOS verklaring moeten maken dat de kleding gewassen of gestoomd was om zo de lading vrij te krijgen. Als wij deze verklaring niet konden geven, zou de truck alsnog terug gestuurd worden en konden wij een boete verwachten van €10.000,-. Een pak van ons hart dat de dames van douane deze verklaring op dat

THE SKY
THE LIMIT

moment accepteerden. Maar …… de dames eisten nog wel dat op maandagochtend er een “officiële” verklaring moest komen van het bedrijf dat de kleding en de goederen had gedesinfecteerd. Wij hadden nog een weekend om hierover na te denken. Gelukkig konden de dozen naar de plaats van hun bestemming gebracht worden, maar zowel onze mensen in Sovata als wij, waren behoorlijk van streek door dit voorval.
Met een bedrag van € 1000,- aan steekpenningen en twee dozen nieuwe sportkleding vertrokken de dames. De rekening van het transport kregen wij ook nog voor onze kiezen en die kosten waren € 3000,-. Normaal gesproken zijn de kosten voor ons transport rond € 1600,-. Dat viel behoorlijk tegen.
In het weekend hebben wij een soort verklaring kunnen maken die gelukkig ook weer geaccepteerd werd door de speciale afdeling van de Roemeense Belastingdienst. Niet alleen wij waren flink de klos, wij hoorden dat nog eens 27 trucks met hulpgoederen hetzelfde was overkomen.

En dan is het ineens zaterdag 30 maart en vertrekt de groep vrijwilligers vroeg in de morgen naar Sovata. Het is best weer een beetje spannend, maar gelukkig zijn de weersomstandigheden prima om te rijden. Het zullen 3 volle dagen zijn voordat wij in Sovata aan zullen komen.

APRIL

MAANDAG
vandaag, in de namiddag, komen wij veilig aan en kunnen gelukkig weer overnachten op ons oude adres aan de Principala. Het huis stond in oktober te koop, maar voor zover wij begrepen hebben, is de verkoop ingetrokken. Voor ons hartstikke fijn, omdat deze plek eigenlijk midden in het centrum van Sovata ligt en je vanuit deze plek makkelijk alle kanten op kunt. Alle dozen, tassen en koffers worden uit de bus gehaald en alle privé spullen worden op de kamers gezet. Koffers uitpakken, iets eten en aan de slag om alles klaar te zetten voor de volgende dag. De voedselbonnen, paracetamol, groentezaden, handzeep, tandpasta en tandenborstels voor gezinnen worden uitgeteld en bij de gezinsdossiers voor morgen klaar gelegd. Het is al met al later geworden dan wij hadden gedacht en wij gaan snel naar onze kamers om morgenochtend weer vroeg klaar te zijn voor de bezoeken aan de gezinnen.

DINSDAG
Janny gaat, zoals altijd, met haar team naar de Iliesi. Het weer is fris en bijna de hele dag droog. Dat is wel prettig omdat de Iliesi nog steeds niet geasfalteerd is en bij nat weer blubberig is en bij droog weer ontzettend stoffig. De ouderen en de gezinnen met kleine kinderen worden altijd door Janny en haar team bezocht en deze keer zal het team van Klarien en Joska de andere gezinnen bezoeken. Ieder gezin, alleenstaanden of echtparen, krijgen weer groentezaden, paracetamol, voedselbonnen, handzeep, tandpasta en tandenborstels. Je kunt je niet voorstellen dat de meeste mensen niet eens een stukje zeep kunnen kopen !!
Iedereen is dan ook meer dan gelukkig met alle spulletjes die zij krijgen.

Janny bezoekt als eerste het gezin van Kinga en Geza. De 3 kindertjes dansen in het rond en zijn nieuwsgierig naar wat Janny bij zich heeft. Wat speelgoedjes, snoepjes, leuke fleurige poncho’s voor de meisjes Nora en Zselike en voor zoontje Geza-Zoltan een prachtig gebreide trui. Wat ‘n leuke en blije kindertjes !!!

JURASSIC WO

Voor Nora, het oudste meisje is een bril nodig, maar Kinga durfde haast niet te zeggen dat zij de kosten van de bril {€ 180,-) niet kan betalen. Kinga zegt dat zij al zo blij is met alle hulp en dat de kosten van de bril heel veel geld is. Na contact met de sponsor van dit gezin, mochten wij de bril gaan betalen en is Nora zielsgelukkig met haar bril.

Natuurlijk gaat Janny ook naar Rozalia en haar vaak dronken zoon Laszlo. Het is en blijft een drama voor de arme Rozalia. Nu had zij weer een gekneusde arm omdat Laszlo in een dronken bui zijn oude moeder weer te pakken had genomen. Weer hebben wij een gesprek gehad met de Sociale Dienst van de gemeente. Zij kunnen niets doen voordat Rozalia aangifte doet van mishandeling. Om toch haar zoon te beschermen, wil zij geen aangifte doen. Helaas kunnen wij dan ook niet veel doen.

Het team van Klarien en Joska start hun werkweek op de Capeti. Op de Capeti wonen vrij rustige en hardwerkende mensen. Bijna nooit zijn daar ongeregeldheden en is iedereen zeer behulpzaam. Deze keer is het niet noodzakelijk dat de gezinnen huisje aan huisje bezocht worden, maar komt iedereen naar de bus die op een centraal punt staat. Iedereen is ook hier zó blij met de voedselbonnen, de paracetamol, de toiletartikelen en de groentezaden. Altijd leuk om te zien hoe blij en dankbaar iedereen is. Na het uitreiken van de voedselbonnen en alle andere artikelen worden de brei- en haakwerken en de poppen uit de achterkant van de bus gehaald en worden de mensen verwend met een mooie deken, een trui of vest en de kinderen met een poncho, een pop of een shawl en muts. Prachtig !! Na deze leuke bezigheid gaat het team van Klarien en Joska nog even langs bij Emese en haar lichamelijk gehandicapte zoon Zsolt en gaan zij kijken of Eva, ook wel bekend als het berenvrouwtje, thuis is.

Bij het gezin van Emese en Lajos is het absoluut geen vrolijke boel. Nadat Lajos eerst geveld was door TBC, is er nu geconstateerd dat Lajos een hersentumor heeft. Lajos kan daardoor niet lopen en zich heel slecht bewegen. Wat een drama voor dit jonge gezin. Het paard dat zij hadden en waarmee Lajos zijn werk deed, moest verkocht worden om de medische kosten voor het 1ste onderzoek, de reiskosten naar Tigru Mures en de medicatie te kunnen betalen. Nu Lajos niet meer kan werken, komt er ook geen geld binnen. Het enige inkomen dat dit jonge gezin heeft is het ziekengeld dat zij voor de verzorging van Zsolt krijgen (760 Ron = € 152,-) en het maandelijkse kindergeld voor de kleine Orsolya (300 Ron = € 60,-) Die twee bedragen zijn samen absoluut niet voldoende om in het levensonderhoud te voorzien. Vanzelfsprekend hebben wij, samen met Imola van de sociale dienst, een langdurige ziektekostenverzekering afgesloten voor Lajos. Dan kan hij naar een arts gaan wanneer hij wil en gebruikmaken van de voorgeschreven behandeling en medicatie. Levente zal Lajos naar de arts in Tigru Mures brengen voor nader onderzoek en voor latere behandelingen.
De kleine Zsolt is zich van geen kwaad bewust en is hartstikke blij dat hij visite krijgt en natuurlijk de nodige aandacht. Het is en blijft een vrolijk mannetje. In de groep van SOS vrijwilligers is ter plaatse besloten dat dit gezin 20 stuks SOS voedselbonnen per maand gaat krijgen, in juni een nieuwe kachel en vanmiddag brengt Levente twee flinke tassen met boodschappen. Klarien en haar team gaan behoorlijk verdrietig en aangeslagen weg.

Zij volgen het glibberige paadje naar boven en treffen Eva (bekend als het berenvrouwtje) thuis aan. Dat is best uitzonderlijk, want meestal zwerft Eva rond in heel Sovata en scharrelt zo haar portie eten bij elkaar. Eva is jaren geleden aangevallen door een beer en heeft bij die aanval een flinke hersenbeschadiging en een gehavend gezicht

Het huisje van Eva, het berenvrouwtje

Eva, het berenvrouwtje

opgelopen. Er zit geen kwaad in Eva, maar zij kan door de hersenbeschadiging wel eens anders reageren. Deze keer is zij blij verrast en kijkt naar de handen en zakken van onze vrijwilligers om te zien of zij iets voor haar meegebracht hebben. Zij krijgt een prachtig gebreide deken en is er zichtbaar heel blij mee. De deken is ook wel hard nodig als Klarien het huisje van Eva van binnen bekijkt. Natuurlijk krijgt Eva ook handzeep, tandpasta en tandenborstels. Het leek het team niet verstandig om haar ook paracetamol te geven, het zijn uiteindelijk geen snoepjes. De SOS teamleden geven Eva hun boterhammetjes en zij is daar natuurlijk ook hartstikke blij mee.

Het team van Yvonne en Cees is ook al vroeg op pad om de gezinnen in de buitenwijken te bezoeken en starten op de Iuhodului en bezoeken het gezin van Sandor en Marta. Naast de zorg voor hun eigen 5 kinderen hebben zij de zorg voor nog een meisje, Rebeka. Tot 4 jaar geleden woonde Rebeka bij haar oma maar die kon de zorg voor Rebeka niet meer aan. Het gezin van Sandor en Marta waren buren van de oma en zonder enige twijfel namen zij Rebeka in huis. Prachtig om te zien hoe Rebeka in dit gezin is opgenomen en het zo goed doet. Op school gaat het fantastisch en hopelijk kan zij na de lagere school doorleren op de hogere school. Wij ondersteunen dit gezin met maandelijks 4 voedselbonnen om een beetje tegemoet te komen in de extra kosten voor de zorg van Rebeka.

Na de Iuhodului op weg naar de Morii. Natuurlijk gaan wij als eerste kijken of AnnaMaria weer terug is in haar hutje. Helaas geen AnnaMaria. Wel is haar stiefbroertje Istvan-Sandor in het krot en is blij ons te zien. Hij kijkt naar onze handen of wij iets voor hem bij ons hebben. Een flinke tas met boodschappen staat in de bus en die zullen wij hem zo geven. Op het oude en kapotte kacheltje staat een pannetje met iets wat er niet fris uitziet en er waarschijnlijk al een tijdje staat. Bah !!
Wij vragen hem naar AnnaMaria maar hij weet ons niets te vertellen, maar zegt wel dat hij AnnaMaria erg mist. Hij weet niet waar zij woont, hoe het kindje heet en of AnnaMaria nog een keer terug komt. Er is ook geen enkel contact tussen AnnaMaria en haar vader Miklos, omdat niemand een telefoon heeft of een ander communicatiemiddel. Dat is wel verdrietig. Om Istvan-Sandor een beetje op te vrolijken vragen wij hem even mee te lopen naar de bus. Groot worden zijn ogen als hij de grote tas met boodschappen ziet. Eieren, die heeft hij al heel lang niet gegeten, maar ook de salami, de knakworstjes, pasta, het brood, boter, suiker en een stuk spek zijn dingen die hij heel lang niet gegeten heeft. Fijn om te zien dat hij zó blij is met het voedsel. Wij beloven hem deze week nog een keer te bezoeken en zwaaien hem gedag.

Een stukje naar beneden vinden wij Iudit, de moeder van Adrianus. Zij woont nu in het oude krotje waar voorheen haar zoon Adrianus met zijn Izabella woonde. Ook dit krotje valt bijna uit elkaar en de andere helft is door brand aan de binnenzijde eigenlijk onbewoonbaar. Als je niets hebt om in te wonen, dan zou dit stukje nog bewoonbaar gemaakt kunnen worden, maar daar moet wel geld voor zijn. Lief van Iudit dat zij ons een geverfd en gekookt kippenei meegeeft uit dankbaarheid voor de voedselbonnen, paracetamol en de toiletartikelen.

Verder op de Morii vinden wij het lege huisje van Luizsa. Afgelopen oktober was zij al heel erg dement en is een maand geleden overleden. Haar schoondochter Georgeta vertelde ons het nieuws met tranen in de ogen. Gelukkig kon het gezin van Georgeta de kosten van de begrafenis betalen. Dat is mooi.

Emese, de moeder van Zsolt, met de dozen incontinentiemateriaal voor Zsolt.

Zsolt heeft plezier als er bezoek is.

Weer een stukje verder woont Veronika met haar dochtertje Alexandra en zoontje Gyorgy. De kinderen gaan iedere dag naar school in Sovata dorp en krijgen daar iedere schooldag een warme lunch. Veronika kan deze kosten niet betalen en is heel dankbaar dat SOS de lunch voor de kinderen bekostigd. Natuurlijk is zij ook heel blij met de voedselbonnen, de paracetamol en de toiletartikelen. Veronika vraagt of wij alsjeblieft weer kunnen helpen met winterhout. Dat kan Veronika absoluut niet betalen. Wij zetten haar op de lijst voor winterhout, maar beloven niets.

De dag gaat als een sneltrein voorbij maar gaan nog naar de Campul Sarat en de Campul Mic. Op de Campul Mic woont Ferenc met zijn zoon Arnold. Inmiddels is Arnold bijna 19 jaar en mag nu ook naar werk gaan zoeken. Ondanks dat er veel werknemers gevraagd worden voor diverse werkzaamheden, zullen deze mensen niet zo maar werk krijgen. Meestal krijgen arme mensen en zigeuners ergens dagwerk en krijgen vaak niet meer dan € 1,50 per uur.

Op de Campul Sarat bezoeken wij Maria en Adelbert. Maria is al sinds 2 jaar ziekelijk en kan moeilijk uit de voeten. Vorig jaar oktober lag Maria in het ziekenhuis en heeft Levente Adelbert een paar keer naar ziekenhuis in Mures gereden om Maria te bezoeken. Half november mocht zij weer naar huis en zorgde Adelbert eigenlijk de hele dag voor haar.
Op het kloppen op de deur van het kleine oude huisje en het roepen van de namen, horen wij geen geluiden. Dat is vreemd, want normaal gesproken komt altijd een van beide direct naar buiten. Na nogmaals kloppen, horen wij wat geschuifel en wachten eventjes totdat de deur open gaat. Het is Maria die met een verbaasd gezicht en met een looprek verder naar buiten probeert te komen. Als zij ziet dat wij het zijn, probeert zij ons te knuffelen en zegt blij te zijn dat wij haar weer bezoeken. Direct daarop begint zij te huilen en onverstaanbaar probeert zij ons iets te vertellen. Wij vragen haar of wij even binnen mogen komen om te bespreken wat er aan de hand is. Wij kunnen niet naar binnen zegt zij en wij blijven bij de deur staan. Wij ruiken wel een vreselijk nare en vieze geur uit het huisje komen, maar weten nog steeds niet wat er aan de hand is. Nadat Maria wat rustiger is geworden vertelt zij dat haar man Adelbert haar in de steek heeft gelaten en er met een andere vrouw vandoor is gegaan. Zij is nu afhankelijk van de buren die soms wat eten brengen en soms een boodschapje voor haar doen. De buren hebben ook niet zoveel, maar helpen haar daar waar mogelijk is, Wij begrijpen nu ook waarom het binnen zo naar en akelig ruikt. Het toilet is buiten, maar Maria kan helemaal niet meer naar buiten.
Wij bellen direct naar Nono en vragen haar of er nog een postoel ter beschikking is voor Maria. Als dat zo is, dan moet die onmiddellijk naar Maria gebracht worden. Wat een drama hier. Bij de buren brengen wij voedselbonnen zodat zij én Maria in ieder geval ‘n warme maaltijd per dag hebben.

De dag is alweer teneinde en wij rijden terug naar ons logeeradres. Alle spullen voor de volgende dag leggen wij klaar en stappen vroeg in bed.

WOENSDAG
Janny en haar team gaan verder op de Iliesi en Klarien, Joska en hun team vertrekken naar de Str. 1 Mai en de Minei.

Op de Minei, de voormalige vuilnisbelt, is het erg rustig. Twee van de 3 broers die bij elkaar woonden zijn vertrokken en broer nummer 3 heeft zijn intrek bij de overbuurman

Maria, moederziel alleen

genomen. Dat is wel zo gezellig en samen in 1 huisje is goedkoper. Zij kunnen goed met elkaar overweg en werken als er werk is. Ilona, die bovenin op het terrein woont, heeft een gebitsprothese nodig. Natuurlijk zal haar naam doorgegeven worden aan de tandtechnieker die er voor zal zorgen dat de restjes tanden en kiezen getrokken worden en zij een prachtige gebitsprothese zal krijgen. Met de andere 4 families gaat het goed en leven het leven zoals het komt. Natuurlijk is iedereen dolgelukkig met de voedselbonnen, paracetamol en de toiletartikelen. Voorzichtig vraagt Jeno, de vader van 7 kinderen, of SOS misschien weer voor winterhout kan zorgen. De kosten van winterhout zijn schrikbarend hoog en is door deze gezinnen gewoonweg niet te betalen. Ook deze gezinnen komen op de lijst voor winterhout.

Aan het einde van het terrein woont Ilka. Ilka is de oma van AnnaMaria. Deze AnnaMaria is jaren geleden in de steek gelaten door haar moeder en de vader is zo nu en dan aanwezig, maar zorgt niet of nauwelijks voor zijn inmiddels 14-jarige dochter.
Het verdrietige is dat AnnaMaria sinds half vorig jaar nog weleens door haar moeder opgehaald wordt en zonder bericht teruggebracht wanneer zij AnnaMaria weer zat is. Ilka is daar ontzettend verdrietig om, voelt zich alleen en maakt zich zorgen om haar kleindochter. AnnaMaria heeft nu wel de leeftijd om uitgehuwelijkt te worden en als dat gebeurt weet Ilka dat zij haar kleindochter nooit meer zal zien. Wij kunnen ook niet meer voor Ilka doen, dan haar troosten en blij maken met de voedselbonnen en andere spulletjes. Met dikke tranen in haar ogen, zwaait zij het team uit.

In de tussentijd belt Janny ons wat te doen met het heel erg ontstoken oor van Ana, een van de oudere bewoners van de Iliesi. Om haar vraag kracht bij te zetten, stuurt Janny een foto van het ontstoken oor. Dat is schrikken, het oor ziet er vreselijk uit en wij beloven Janny contact op te nemen met Nono van de Thuiszorg. Zij is de enige die op dit moment iets voor Ana kan doen. Aan het einde van de middag is Nono al bij Ana om te zien wat zij kan doen. Het schoon wassen van het oor is het eerste wat Nono doet en neemt contact op met de wijkarts die in Sovata dorp gevestigd is. Samen besluiten zij een antibioticakuur voor te schrijven en SOS betaalt daar natuurlijk de kosten van.

Het team van Yvonne en Cees gaan in de middag naar Hostad om daar alvast een deel van de gezinnen te bezoeken en te controleren in welke staat de kachels zijn. Wij weten dat bij sommige gezinnen de kachels heel slecht zijn en eigenlijk vervangen moeten worden. Normaal gesproken bezoeken wij alle families op Hostad op zondag, maar door de weersvoorspelling besluiten wij of in de ochtenden of in middagen de gezinnen op Hostad te bezoeken. Iedereen is in rep en roer en snappen niet dat wij, op zo’n voor hen rare dag, op het terrein zijn. Natuurlijk vertellen wij niet dat wij wat meer tijd nodig hebben om de kachels te controleren. Anders komt iedereen zeuren dat zij ook een nieuwe kachel willen hebben.
Cees en ik beginnen in het laagste stuk van het terrein en starten bij het gezin van Szidonia en Sandor. Zij zijn de ouders van Antonio, de homofiele jongen. Het is een lastige en moeilijke situatie. Van het schuurtje dat aan het huis vast zit, heeft Sandor met hulp van SOS een eigen woonplekje voor Antonio gemaakt. Dat scheelt binnen het gezin veel gezeur en gedoe als Antonio weer te veel gedronken heeft of drugs heeft gebruikt. Allemaal zaken die de situatie voor Antonio en zijn ouders veel lastiger maken dan het al is. Overigens is de kachel nog in een redelijke staat en is vervanging dit jaar niet nodig.
Bij Gyongyi en Peter gaat het minder. Peter heeft een enorme dikke buik door het vocht in zijn buik. Daar heeft Peter enorme last van en hij hoopt dat hij volgende week naar de

dokter kan. Toch zijn het blije en vrolijke mensen. Ook hier is niet direct een kachel nodig. Bij het huisje van Elisabeta, dat ‘n stukje verder aan het pad ligt, hoor ik de kinderen al plezier hebben omdat wij hen weer een bezoek komen brengen. Dit gezin is ook altijd blij en tevreden en doen erg hun best om alles beter te krijgen. Ik zag dat het huisje was opgeknapt en het kleine stukje grond keurig schoon was.
Wij bezoeken ook de andere huisjes aan de rechterkant van het pad. Aan het einde van het pad, een beetje naar beneden, woont het gezin van Majlat. Zij hebben 4 jaar geleden de kachel en de pijpen verkocht, krijgen vanaf die tijd dus helemaal niets meer. Nu kwam Majlat vragen of wij hem toch wilden helpen, omdat zijn vrouw met een andere man is vertrokken en hij de zorg van de kinderen heeft. Wij vertellen Majlat dat hij pech heeft, omdat hij vier jaar geleden de kachel heeft verkocht en daarom geen hulp meer krijgt. Volgens zijn zeggen heeft zijn vrouw toen de kachel verkocht en niet hij. Dat is natuurlijk onzin, want in die periode woonden zij als gezin gewoon samen. Wij moeten Majlat dus teleurstellen en zeggen dat hij echt geen recht heeft op hulp van SOS.
Het valt ons op hoe aardig, welwillend en gastvrij de mensen allemaal zijn. Er zijn geen ongeregeldheden en lawaaiige mensen. Het is heel prettig om hier te zijn.

Inmiddels hebben wij de huisjes aan de rechterkant van het lage stuk bezocht en besluiten nog een paar hutjes te bezoeken voordat wij weer naar ons logeeradres terug rijden.

DONDERDAG
Vandaag gaan Klarien, Joska en hun tolk naar de 1 Mai. Op de 1 Mai wonen verschillende families die onze hulp nodig hebben. Het is een lange straat met allerlei verschillende huizen en hutjes. Klarien en haar team beginnen met de laagste huisnummers. Het blijkt dat het bij de eerst bezochte families alles goed gaat, blij zijn met de voedselbonnen, groentezaden, paracetamol en toiletartikelen. Natuurlijk brengt het team ook een bezoek aan Timea en haar moeder Hajnal. Deze twee dames hebben de zorg op zich genomen van 7 kinderen. Deze kinderen zijn ergens “achtergelaten en gevonden” en mishandeld. Timea is altijd heel gastvrij en vertelt dat het zo goed gaat met de kinderen. Ze gaan allemaal naar de crèche of naar de lagere school. De kleine Lisette van 3 jaar is erg klein voor haar leeftijd en kan nog niet praten door alle narigheid die zij meegemaakt heeft in haar jonge leventje. Wij kunnen zien dat de kinderen zich veilig en thuis voelen en Timea en haar man als papa en mama zien. Prachtig. Later in de week zullen Yvonne en Cees ook nog een bezoek brengen aan Timea en de kinderen om pampers en wasmiddel te brengen. Dat is een welkome tegemoetkoming in de kosten.

Ook met het gezin van Rozalia en Albert en hun 4 kinderen gaat het goed. Lorand zit in het laatste schooljaar en mag daarna, net als zijn zus en broers, gaan werken. De ouders zijn verstandelijk niet sterk, maar zij hebben de kinderen goed opgevoed. Deze kinderen gaan het vast redden in hun latere leven.

Nunu lacht al als zij de bus ziet aankomen en wuift met haar armen dat het team binnen mag komen. Nunu laat zien dat het stromende water onder haar huisje steeds naar binnen komt en alles kleddernat maakt. De illegale elektriciteitskabel hangt gevaarlijk dicht bij het water op de grond. Helaas kunnen wij Nunu niet helpen en adviseren haar om de eigenaar van het piepkleine huisje te vragen de vloer te verhogen zodat het water niet meer binnen komt. Blij neemt Nunu de voedselbonnen en andere spulletjes in ontvangst en wenst het team een goede tijd toe.

ILKA

Het ontstoken oor van Ana

In het gezin van Edike en Iordache gaat het niet helemaal goed. Hun zoon Rikardo heeft ernstige suikerziekte en die is met de medicatie nog steeds niet onder controle. Rikardo valt regelmatig flauw en kan daardoor ook niet naar school. Ook zijn er dagen dat hij niet kan lopen en/of bewegen. Wij vragen zijn vader Iordache of er door de arts voldoende gekeken is naar zijn situatie en misschien dat de samenstelling van de medicatie misschien anders moet. Over twee weken moeten de ouders met Rikardo naar Tigru Mures voor controle. Wij hebben hen geadviseerd de arts te vragen goed naar Rikardo te laten kijken en de arts ook te vertellen dat Rikardo vaak flauw valt en op sommige dagen niets kan. Hopelijk horen wij via Levente wat de arts gezegd heeft. Overigens staat het huisje waarin zij wonen echt op instorten en proberen Edike en Iordache een ander huisje te vinden. Wij wensen hen sterkte en succes met alles.

Rozalia en Gheorghe staan al een tijdje geduldig te wachten op het team dat hen zeker zal bezoeken. Gheorghe zet het hekje open en geeft aan dat zij door kunnen lopen naar het kleine krotje. Rozalia pakt uit een vies kopje haar nieuwe gebit en laat zien hoe prachtig het is. De onderprothese past niet echt goed en moet aangepast worden. Wij zullen dat aan Levente doorgeven en hij zal met Rozalia naar de tandtechnieker gaan. Rozalia vertelt dat zij naar het ziekenhuis in Tigru moet voor haar benen. Zij kan niet aangeven wat er met haar benen aan de hand is. Het inkomen van deze twee mensen is slecht 700 Lei (=€ 140,-) per maand. U begrijpt dat zij van dit kleine bedrag niet iedere dag voedsel kan kopen. Rozalia glimt helemaal als zij de envelop met voedselbonnen krijgt en de toiletspulletjes en pakt deze gretig aan.

Ook Ella krijgt bezoek van het SOS team. Ella heeft erge last van aambeien. Soms is een eenvoudige tube tegen deze aandoening een grote oplossing. Een vervolg recept laten wij bij de apotheek klaar leggen.

Robert en Eszter, een jong stel met een klein kindje, doen heel erg hun best om werk te vinden. Helaas worden zij telkens teleurgesteld door mogelijke werkgevers die dagwerk uitdelen. Geen werk, betekent geen eten. Er is ook grote behoefte aan kleding voor de kleine Maja-Tamara. Wij geven haar een kledingbon om kleertjes voor haar te kopen bij Melinda en later op de middag brengen wij een envelop met voedselbonnen.

Imola en Romeo, ook een jong stel met twee kleintjes, hebben het erg moeilijk. Zij wonen in een half afgebroken huis, zonder elektriciteit en water. De Gemeente kan niet helpen met een andere woonruimte, omdat die eenvoudigweg niet voorhanden is. Het probleem is ook nog dat het paard dat dit jonge stel had om werk te kunnen doen, is doodgebeten door een wilde hond. Geen paard meer hebben, betekent ook nog eens dat er ook geen werk is. Ook deze twee jonge mensen proberen iedere dag werk te krijgen op het land, hout hakken, straten vegen of wat dan ook. Het blijft moeilijk.
Nabij de houtfabriek wonen Jolan en Fodor. De kachel is heel erg slecht en zij hopen dat zij een nieuwe kachel kunnen krijgen. Het is haast niet meer mogelijk om op deze kachel te koken en de kleine woonruimte warm te houden. Het huisje is niet echt goed en het tocht er aan alle kanten. Wij zetten dit gezin op de lijst voor een nieuwe kachel.

Het gezin Geza en zijn Barna wordt bezocht. Barna heeft vorige jaar de kachel verkocht, waardoor er ook geen eten meer werd gebracht door Janos van de kleine supermarkt op de Iliesi. Het is soms erg moeilijk voor de teams om te besluiten dat er geen enkele

Antonio

hulp meer gegeven kan en mag worden aan gezinnen, die de kachel verkocht hebben. In dit geval was vader Geza helemaal de klos omdat hij iedere keer huilde omdat hij geen eten had. Groot was de verbazing van het team dat het kapotte huis was dicht getimmerd en er niemand te zien was. De buren wisten te vertellen dat vader Geza in februari was overleden en dat Barna naar een ander dorp verhuisd is. Wij voelen ons erg verdrietig en hopen niet dat Geza door honger is overleden.

Cees en Yvonne gaan verder met het bezoeken van de gezinnen in de buitenwijken. Ottilia, de jonge vrouw met Parkinson en haar dochtertje Victoria, zijn ongelooflijk dankbaar voor de maandelijkse voedselbonnen en de betalingen voor de medicatie. Je kunt goed zien dat de Parkinson Ottilia steeds meer in de greep heeft. Het is erg verdrietig om dit te zien.

Op de Bekecs woont het gezin van Brigitta. Haar zoon Patrik heeft leukemie en zij hebben ondersteuning nodig voor de medicatie. Natuurlijk helpen wij dit gezin met het betalen van de medicatie. In dit geval betalen wij de apotheek voor de geleverde medicatie. Levente gaat 1x per 2 maanden met Patrik en zijn moeder naar het ziekenhuis in Tigru Mures om de arts te bezoeken.

In de middag besluiten de teams van Yvonne en Klarien naar Hostad te gaan. Het is behoorlijk veel werk om alle gezinnen huis aan huis te bezoeken. Wij komen steeds onaangekondigd en dat betekent dat iedereen ons vraagt wanneer zij bezocht worden. Desondanks gaan de bezoeken goed en is iedereen heel behulpzaam. Het team van Yvonne en Cees hebben het laagste gedeelte van Hostad inmiddels gedaan en beginnen vandaag aan het middelste gedeelte. Bij Ileana zien wij een klein baby'tje dat ligt te huilen. Ileana geeft aan zij niet voldoende voeding heeft voor haar kindje. Ileana is verstandelijk ook niet helemaal in orde en wij moeten er echt voor zorgen dat dit kindje blikken babyvoeding krijgt. Wij zullen dat vanmiddag nog in orde maken.

Verderop komen wij bij de drie gezinnen die bij elkaar wonen op een klein stukje grond. Twee van deze gezinnen hebben de kachel verkocht en staan een beetje te kijken hoe wij het andere gezin bezoeken. Het is natuurlijk niet makkelijk om deze gezinnen over te slaan, maar regels zijn regels. Inmiddels weet iedereen op Hostad dondersgoed dat als zij iets verkopen of ruilen, er absoluut geen hulp meer komt. Wij kunnen het grootste gedeelte van Hostad "midden" bezoeken en rond 18.00 uur vertrekken wij weer naar ons logeeradres. Daar moet ook nog van alles klaargelegd worden voor morgen voordat wij een hapje gaan eten.

VRIJDAG
Vandaag gaat het regenen volgens het weerbericht en wij gaan daarom vandaag de rest van de gezinnen bezoeken in de buitenwijken. Klarien en haar team gaan Janny helpen op de Iliesi om daar de gezinnen te bezoeken.

Op de Linistei woont Iului die door kanker erg ziek is en incontinentiemateriaal nodig heeft . Iului bedankt ons uit de grond van zijn hart hartelijk voor alle medische zorg en incontinentiemateriaal. Zonder deze zorg en hulp zou hij er niet meer zijn, zegt hij. Dat is mooi.

Verder naar de Lunga. De wijken en straten liggen best wel ver uit elkaar en wij moeten

goed plannen welke route wij rijden om niet te veel tijd kwijt te zijn met extra rijden. De familie van Piroska ligt het verst op de Lunga en is dan ook het eerste aan de beurt. Het is zo verrassend hoe goed deze familie het doet. Sinds het overlijden van vader Istvan gaat het hartstikke goed. Vader Istvan dronk veel, was geen leuke en goede vader en hij terroriseerde zijn gezin. Nu zijn er biggetjes, kalfjes en veel kippen. De broer van Piroska woont hier nu ook en dat scheelt veel werk voor de kinderen van Piroska. Van de 5 kinderen gaan er twee naar school en moeten in de avond huiswerk maken. Alleen in de schoolvakanties kunnen zij helpen op het land en met het verzorgen van de dieren. Wat een prachtig gezin is dit. Piroska lacht en is vrolijk, dat was eerder echt niet zo. Wij geven hen de voedselbonnen, groentezaden en toiletartikelen. Vrolijk worden wij uitgezwaaid.

Wij piepen ook even langs bij Valentin, een jongeman die 2 jaar geleden een beroerte heeft gehad en daardoor halfzijdig verlamd en incontinent is. Levente helpt Valentin iedere dag met oefeningen om hem weer op de been te krijgen. Levente is niet alleen onze belangrijkste hulpverlener in Sovata, maar is ook sportleraar en fysiotherapeut. Daarom kan Levente veel mensen helpen met lichamelijke klachten zoals bij Valentin.

En dan is Ella aan de beurt voor een bezoek. Ella is depressief en haar zoon Szabolcs heeft de zorg voor zijn moeder. Gelukkig is het in oktober vorig jaar in orde gekomen dat Ella een ziekte uitkering ontvangt van 100 Lei (= € 20,-) per maand. Samen met de sponsor van dit gezin kan er gezorgd worden voor de betaling van de vele medicatie en de maandelijkse voedselbonnen. Het is een piepklein huisje, het is er schoon, warm en opgeruimd. Dat is heel fijn.

Op naar de Primaverii hoog en laag. Op de Primaverii, hoog op de berg, wonen 5 gezinnen. Het is altijd hartstikke leuk om deze families te bezoeken. Iedereen is altijd door het dolle heen als wij komen. Het hoofd en “mamma” van het terrein, Gizella, is er gelukkig weer. Door problemen met het hart was zij lange tijd in het ziekenhuis van Tigru Mures. Zij is veel afgevallen en ziet er veel ouder uit, maar het is goed haar te zien. Er blijkt nu ook een nieuw gezin te wonen. De 14 jarige Mindra en 25 jarige Zoltan. Dit jonge stel woont hier nu 5 maanden en zijn aan elkaar uitgehuwelijkt. Mindra zegt niet zwanger te zijn, maar dat niet zeker weet. Zo jammer dat deze Roma kinderen op zo’n jonge leeftijd worden uitgehuwelijkt. Het stel woont in een ontzettend slecht hutje en wij vragen ons af of dit hutje wel veilig genoeg is. Voor hen laten wij natuurlijk ook voedselbonnen maken en zullen die later brengen met de toiletartikelen en paracetamol.

Weer terug naar beneden komen wij bij Lydia. Een bezoekje aan Lydia is altijd een plezier. Ondanks de grote zorgen om haar twee zoons, Mathé heeft godsdienstwaanzin en Robert is alcohol verslaafd, is zij altijd positief en opgewekt. Zelf heeft Lydia Parkinson en heeft daar de nodige medicatie voor. Wij krijgen een kopje vreselijk sterke koffie aangeboden en praten even bij. Lydia bedankt ons hartelijk voor de maandelijkse voedselbonnen en zegt dat zij daardoor iedere dag een maaltijd hebben. Vrolijk worden wij door Lydia uitgezwaaid.

De dag vliegt weer voorbij en voordat wij naar ons logeeradres terug rijden, besluiten wij nog even langs te gaan bij de 14-jarige Lehel en zijn vader Janos op de Minei. Dit huisnummer ligt helemaal aan de andere kant en daar konden Klarien en haar team moeilijk komen, daarom bezoeken wij nu de familie. Vorig jaar mei is de moeder van Lehel overleden en voor Lehel is daardoor een moeilijke tijd aangebroken. Alleen naar school, alleen thuis komen en maar zien wat de dag brengen zal. Zijn vader moet immers werken

AMERICAN SPORT WEAR
Authentics
1972
CLUB

en heeft geen tijd om overdag bij Lehel te zijn. Vreemd dat Lehel niet thuis is en vragen aan de buren, die een behoorlijk eind weg wonen, of zij weten waar Lehel is. De buurvrouw vertelt dat Lehel en zijn vader naar het ziekenhuis zijn voor een flinke verwonding aan het been van Lehel. De buurvrouw vertel ons hoe het gebeurde: “vandaag was Lehel eerder uit school en liep vrolijk naar zijn vader die een eind verderop aan het werk was op het land. Luid roepend naar zijn vader die met machines bezig was, loopt Lehel zonder uit te kijken waar hij loopt, op de steel van een zeis. De zeis draait rond en snijd lelijk in de kuit van Lehel. Hij gilt het uit van de pijn en van de schrik en zijn vader rent naar hem toe. Zij zijn direct met behulp van een buurman naar het ziekenhuis gereden”. Hoe het verder afgelopen is, weten wij niet. Waarschijnlijk hebben wij, door het nog drukke programma dat wij hebben, geen gelegenheid meer om hen te bezoeken. Wij hebben diep medelijden met Lehel, wat een pech voor dit ventje.
Wij rijden snel naar het logeeradres en nemen een heerlijke douche voordat wij gaan eten.

ZATERDAG
Ook vandaag zijn de teams van Janny en Klarien op de Iliesi de gezinnen aan het bezoeken. Vandaag zouden alle gezinnen bezocht moeten zijn omdat wij morgen de hele dag op Hostad zullen zijn. Het weer is gelukkig goed en dat scheelt een hele boel.

Cees en Yvonne moeten nog een aantal wijken doen en gaan lekker vroeg op pad. Wij gaan naar de Scurta om Katalin en haar drie dove dochters te bezoeken. Twee van de dove dochters zijn thuis en dansen van plezier om onze komst. Een van de dingen die zij ons laten zien is het been van Katalin. Mijn hemel wat een akelig gezicht, dat is absoluut niet goed. Wij ruiken ook een onaangename lucht en vragen de dochters met gebaren en duidelijke mondbewegingen of Katalin naar een dokter is geweest. Zij schudden nee en maken duidelijk dat daar geen geld voor is. Afschuwelijk en wéér bellen wij Nono om hulp en sturen haar een foto van het been.
Dezelfde dag gaat Nono naar Katalin en probeert de enorme wonden aan het been te verzorgen. Het is een heel zorgelijke zaak en Nono zal contact opnemen met de arts die in Sovata dorp gevestigd is.
Op dringend verzoek en op kosten van SOS bezoekt de arts Katalin en geeft aan dat het been niet meer te redden is en zelfs niet meer te amputeren is. Een flinke pijnstiller en antibiotica moeten Katalin wat minder pijn geven. Volgens de arts zal Katalin niet lang meer leven. De wond is klein begonnen en door de suikerziekte heelde de wond niet en werd het steeds groter. Omdat er geen verbandmiddelen voor handen waren, hebben de dochters het been verbonden met gedragen kleding, dat resulteerde in een nog slechtere situatie. De kleding is helemaal in de wond gegroeid en kan er niet uitgehaald worden. Wel waren de dames ontzettend blij met de twee dozen voedsel, de paracetamol, de toiletartikelen en de voedselbonnen. Wij hebben gedaan wat wij konden en moeten nu het vervolg afwachten.

Op de Scurta wonen ook Katalin en haar zoon Istvan. Wij kwamen hen in oktober tegen toen wij andere gezinnen aan het bezoeken waren. Zsuzsa en haar zoon hadden niet iedere dag een warme maaltijd en nadat wij een bezoek aan hun huisadres hadden gebracht om te zien of zij de waarheid spraken, is besloten dat zij maandelijkse 4 voedselbonnen zullen krijgen en in april ook twee flinke dozen met o.a. blikken gehaktballen, pasta, potten tomatensaus, blikjes vis, rijst, bouillonblokjes en allerlei andere blikken met gezond eten. Helaas is Katalin 2 weken voor ons bezoek aan hen plotseling overleden. Istvan vertelde dat zijn moeder zo trots en blij was met de dozen voedsel. Fijn

JURASSIC WORLD

dat Katalin dat nog mee heeft kunnen maken.

Ons volgende bezoek brengt ons naar Matricii. In Matricii woont Moniká met haar ouders, zusje en broertje. Moniká is geboren zonder onderkaak, tanden en heeft allerlei andere handicaps. In oktober was Moniká niet thuis omdat zij geopereerd zou worden aan haar oren om te kunnen horen. Nu zijn Moniká en haar moeder Csilla thuis en wij werden vrolijk en blij ontvangen. Als eerste bedankt Csilla ons voor de grote hulp die wordt gegeven in de vorm van 10 voedselbonnen per maand, gesponsord door de vriendenclub van Erna en haar gezin. Door de kosten van voedsel uit te sparen, kunnen zij nu de 2-wekelijkse reiskosten naar Hongarije betalen. Dat is een enorm grote hulp. Monika was net weer een dag thuis na een paar dagen ziekenhuis. De artsen proberen haar te laten horen, maar tot driemaal toe is de operatie om een hoor-constructie te maken, mislukt. Daarnaast waren er ontstekingen aan de oortjes van Moniká waardoor een nieuw geplande operatie niet door kon gaan. Nu er weer een nieuwe poging is gedaan om de constructie te plaatsen, moeten zij over drie weken weer terug om te zien of de hoor-constructie nu wel geslaagd is. Via Maria, een van onze Roemeens/Hongaarse hulpverleners en contactpersoon van Csilla, zullen wij van het verloop van de laatste operatie op de hoogte worden gehouden. Moniká heeft ook veel pijn aan de kaak. De kaak groeit maar de omgeving van de kaak niet. Voordat daar iets aan gedaan kan worden moet zij minstens 15 jaar zijn. Moniká heeft nog heel veel operaties in het vooruitzicht, maar hopelijk zullen de operaties haar een beter leven geven.

In de middag vertrekken de teams van Klarien en Yvonne weer naar Hostad om de laatste gezinnen op Hostad “hoog” en “laag” te bezoeken. Iedereen is weer blij dat wij er zijn en vragen of zij ook voedselbonnen en breiwerken krijgen. Natuurlijk krijgen de gezinnen de voedselbonnen en de breiwerken, maar dat zal op zondag gebeuren.
Klarien en haar team bezoeken de rest van de hoger wonende gezinnen en Yvonne en Cees nemen de rest van het middenstuk voor hun rekening.
Eniko komt ons al tegemoet lopen met een ernstig gezicht. Zij heeft twee jaar geleden een borstamputatie ondergaan als gevolg van kanker, maar de wonden zijn nog steeds niet geheeld. Zij laat de plakken zien en wij schrikken ons rot, dat ziet er echt niet goed uit. Wij schrijven een berichtje voor Dokter Ilona, de wijkarts voor dit gebied, om naar de wond te kijken en deze te behandelen op kosten van SOS. Wij zullen zorgen dat zij morgen verbandgaasjes en Betadine zal krijgen om zelf de wond schoon te houden.

Gritto, de tweede vrouw van Attila, komt met een recept van de dokter dat zij niet kan betalen. Wij nemen het recept mee en zullen dat inleveren bij de apotheek en geven haar morgen de medicatie die zij nodig heeft. Gritto zegt dat haar nieren niet goed werken.

Ondertussen dansen de kinderen in het rond en vragen om poppen en knuffeltjes. Ook jongetjes willen graag een pop en vertellen de kinderen dat wij morgen weer terug komen en dan de poppen zullen uitdelen. Daar nemen zij genoegen mee en gaan weer lekker met een paar steentjes en blubber met elkaar spelen.

Het valt ons weer op dat iedereen beschaafd, vriendelijk en behulpzaam is. Dat is wel erg fijn. Wij zien ook dat de meeste mensen hun best doen om hun hutje op te knappen en de omgeving schoner te houden. Alle kinderen gaan naar school, dat is een grote winst. De gezinnen weten dat als zij de kinderen niet naar school sturen, zij niets krijgen. En dat deze regel werkt, is goed te merken.

Mindra
bij huisje

Op Hostad “midden” zien wij Szabine, zij is de 12-jarige dochter van Szinsianna. Szinsianna heeft bij 1ste plaatsingen van de nieuwe kachels, haar kachel verkocht en daarom krijgt dit gezin geen enkele hulp. Szabine staat met iets in haar armen en wij gaan even kijken of dat een pop of een kindje is. Het lijkt een pop, maar na nog eens goed kijken, blijkt het een piepklein baby’tje te zijn. Het is haar kindje en zij vertelt dat zij het kindje niet zelf kan voeden. Dat is ook niet verwonderlijk als je pas 12 jaar bent !!!
Het kindje krijgt 1x per dag een beetje geitenmelk en tussendoor lauwe thee met water. Vreselijk !! Wij zullen vandaag nog babyvoeding in blik voor haar kopen. Wel realiseren wij ons dat de blikken babymelk niet in haar hutje bewaard kunnen blijven door de enorm wisselende temperaturen en de omstandigheid van de hut waarin zij woont. Wij besluiten haar later op de middag 1 blik te geven met een duidelijke instructie hoe de babymelk gemengd moet worden met schoon water en maar een kleine hoeveel melk per keer mag maken. De andere blikken zullen wij bij Adel van de sociale dienst brengen. Szabine kan dan het lege blik verruilen voor een nieuw blik. Wat een toestand !!!. Voor Szabine moeten wij nu ook een apart gezinsdossier maken, anders kunnen wij haar en de baby niet helpen omdat haar moeder de kachel heeft verkocht.

Wij vervolgen onze bezoeken en zien dat er best veel kachels vervangen zouden moet worden. Wij zullen een lijst samenstellen hoeveel gezinnen er in aanmerking komen en welke kachels het eerst vervangen moeten worden. Als dat aantal bekend is kunnen wij de leverancier wellicht om een fikse korting vragen, dat zou heel veel schelen in de kosten. In de zomer van 2016 zijn wij begonnen met het plaatsen van de eerste kachels en toen was de prijs van een kachel € 250,- en nu is de prijs gestegen naar € 375,-. Dat is flinke stijging van de prijs.

Om half zes zijn wij klaar met de bezoeken en vertellen de bewoners dat wij morgenochtend om 10.00 uur op het terrein zijn en de voedselbonnen zullen uitreiken. Iedereen moet wel zelf met zijn of haar eigen CNP kaart komen om überhaupt de voedselbonnen te kunnen ontvangen.
Een groepje kinderen holt voor de bus uit en zwaaien ons tot aan het einde van het pad luidruchtig uit.

Eenmaal weer op ons logeeradres, gaan wij lekker onder de douche en nemen iets makkelijks te eten. Vanavond nog even alles klaar leggen en vast een aantal dozen met brei- en haakwerken in de bus zetten. Levente zal morgenochtend de rest van de dozen met breiwerken in zijn bus zetten. En heerlijk morgenochtend 1 uur later ontbijten, dat is wel een luxe.

ZONDAG
Na het ontbijt komen 5 van onze Roemeense hulpverleners om met elkaar door te nemen hoe de werkwijze voor vandaag zal zijn. Omdat de beheerder van het gemeenschapshuis het terrein van meer hekken heeft voorzien en de open veranda heeft dicht gemaakt, kan er geen bus meer op het stukje voor het gemeenschapshuis geparkeerd worden. Dat is lastig en nu moeten wij onder een soort afdak de dozen met breiwerken op de grond zetten met het risico dat de mensen de spullen uit de handen trekken. Een cordon maken lijkt ook geen oplossing, omdat de plek waar de dozen komen te staan aan alle kanten open is. Wij gaan het zien. Klara, Tunde, Janny en Klarien staan bij de breiwerken, Levente zal toezicht houden dat het rustig blijft, Joska en Cees zullen op afstand foto’s

Katalin

Het vreselijk ontstoken en pijnlijke been van Katalin.

maken en Yvonne en Maria zullen aan de hand van de gezinsdossiers de enveloppen met voedselbonnen uitreiken. Het is altijd een heel gebeuren om iedereen op een rustige manier vragen te stellen en de CNP kaarten te vergelijken met die van de dossiers. Klokslag 10.00 uur zijn wij op het terrein en staan er al veel mensen op ons te wachten. Adam, de beheerder van het gemeenschapshuis, helpt Levente met het uitladen van de dozen en de dames zetten de dozen op soort. Er zijn heel veel dozen met dekens, kinderkleding, babydekentjes, mutsen en shawls en natuurlijk de vele poppen.

Om 10.30 staat alles klaar en begint het spektakel. Bij de tafel van Yvonne en Maria is het dringen geblazen en de kinderen verdringen zich bij de dames die de dozen met de poppen en breiwerken bewaken. Als de eerste 15 mensen bij ons aan tafel zijn geweest voor de controle en de voedselbonnen hebben ontvangen, starten de dames met het uitdelen van de breiwerken. Wat een gegraai en gedoe. Het lijkt wel of iedereen bang is om niets te krijgen. Klara houd altijd alles goed in de gaten dat niemand iets dubbel krijgt. Sommige mensen verkleden zich en denken er dan anders uit te zien. Door de ervaring die Klara heeft, weet zij precies wie wel of niet iets heeft gekregen. De controle van de dossiers en het uitreiken van de voedselbonnen loopt goed. De dames bij de breiwerken moeten alle zeilen bijzetten dat als iemand iets gekregen heeft, dat niet weer door een ander uit de handen wordt gegrist. Het is een heel tumult en de bewoners dringen zich naar voren om de mooie breiwerken te pakken te krijgen. Het is een stuk lastiger om niet vanuit de bus de breiwerken uit te delen. In de bus staan de dames een stuk hoger en kan iemand niet zomaar iets uit je handen trekken.
Op het moment dat de poppen aan de beurt zijn om uitgedeeld te worden, is er een gegil en geduw om zo dicht mogelijk bij de dozen te komen. Het is echt vechten geblazen en sommige moeders roepen en gillen dat hun kind nog nooit een pop heeft gekregen. Het zijn heel veel poppen, maar ook heel veel kinderen. Ook de jongetjes willen een pop, dat is wel leuk. Maar wat je wil, ook als je nooit of bijna nooit zoiets leuks kan krijgen, dan wil je vooraan staan om een pop te pakken te krijgen.

Het hele spektakel duurt bij elkaar 4.5 uur en wij zijn blij dat alles achter de rug is en het weer rustig is. De lege dozen worden door de bewoners meegenomen voor de kachel, als opbergdoos of om de kinderen mee te laten spelen. Als wij het terrein afrijden worden wij door veel bewoners en kinderen uitgezwaaid. Moe maar voldaan gaan wij naar ons logeeradres en gaan even de balans opmaken van vandaag en kijken wat er morgen nog moet gebeuren.

MAANDAG
Deze ochtend kunnen wij ook 1 uurtje later ontbijten, heerlijk. Na het ontbijt gaan wij naar Janos, de eigenaar van de kleine supermarkt op de Iliesi. Wij nemen de afspraken door die gemaakt zijn voor de realisatie van de speeltuin. Samen met Janos en zijn vrouw Beate kijken wij naar de speelapparatuur die aangekocht kan worden. Wij schrikken van de verhoogde prijzen van de speelapparatuur en zien dat ook de verzekering voor de speeltoestellen en de verzekering voor eventuele schade die kan ontstaan als kinderen gevaarlijke stunten uit mochten halen, behoorlijk duurder zijn geworden. Er worden praktische, vrolijke en leuke speelapparaten uitgezocht en nu kan de leverancier benaderd worden voor het bestellen van de speelapparatuur. Deze speeltuin zal een groot verschil maken voor de kinderen van de Iliesi. Er is nu niets voor de kinderen om mee te spelen of om zich te ontspannen. Ook voor de ouders zal dit een leuke plek zijn om samen met de kinderen wat uurtjes door te brengen. Inmiddels is men druk bezig om het terrein te

De12-jarige Szinsianna

egaliseren en klaar te maken voor de plaatsing van de apparatuur. Zelfs de gemeente heeft toegezegd om te helpen met het egaliseren van het terrein. Dat de gemeente heeft aangeboden om te helpen, is een unicum.
Van 10 t/m 19 juni gaan Janny, Cees en Yvonne weer met de bus naar Sovata om de feestelijke opening van de speeltuin mee te maken. In de loods worden allerlei spullen verzameld zoals zandbak figuren en emmertjes, tafeltennisbatjes, badmintonrackets en shuttles en skippyballen. Ook kleine cadeautjes, zoals bellenblaas, kleine kleurboekjes, ballonnen en dat soort dingen nemen wij mee en kunnen de kinderen een cadeautje geven als zij na de 1ste speeldag weer naar huis gaan. De opening van de speeltuin zal een ongelooflijk mooi feest worden. Misschien kunnen wij ook nog iemand van het gemeentehuis verwachten.

Na het bezoek aan Janos zijn alleen de bezoeken aan de scholen en crèches, aan Nono van de thuiszorg en Imola van de sociale dienst aan de orde. Als wij daar van terug zijn, kunnen wij de koffers inpakken, wat eten en vroeg naar bed. Dinsdagochtend zullen wij klokslag 7 uur vertrekken richting Nederland.

Wij hopen u met dit verslag een goed beeld te hebben geven van de situaties in Sovata en Sarateni. Het is de bedoeling dat wij begin oktober weer onze families te kunnen bezoeken. Dat zou fantastisch zijn.

Alles wat wij hebben kunnen doen, is mogelijk gemaakt door u !! Dankzij de trouwe donaties van kleding, schoeisel, voedsel, school- en knutselspullen, financiële donaties, breiwerken en alle andere goederen, konden wij heel veel mensen gelukkig maken en hen brengen wat zij zo hard nodig hebben. Wij zijn u meer dan dankbaar en hopen dat u ons blijft ondersteunen. Wij gaan gewoon door met het uitzoeken en sorteren van de goederen, het inpakken van de dozen en vooral verder kijken naar het verbeteren van de woonsituaties samen met de gemeente en het realiseren van nieuwe projecten zoals aanleg van stromend water en het realiseren van dagopvang voor zieke en demente ouderen.

Onze grote dank gaat uit naar **Bergschenhoek Groep BV uit Bergschenhoek** voor het drukken van dit prachtig uitgevoerde verslag en **RANFRU Stoverij uit Strijen** voor de honderden bananendozen per jaar.
Transportbedrijf Neele-Vat Logistics uit Rotterdam natuurlijk ook heel hartelijk bedankt voor het opslaan van de klaarstaande pallets in het gebouw aan de Marco Polostraat en **Van der KAA Transport Moordrecht Holland BV** willen wij ook heel hartelijk bedanken voor het gebruik van de bus én de brandstof voor het ophalen van goederen in heel Nederland.
Wat moeten wij zonder al onze prachtige en trouwe sponsors !!!

NAGYON KÖSZÖNÖM SZÉPEN (heel hartelijk dank) namens de mensen uit Sovata en Sarateni.

BERGSCHENHOEK GROEP

Vat Foundation

PLASTIC

Praktische tips voor hulpverlening

Bedrijven, instellingen, stichtingen en vele van u vragen ons: “Wat kunnen wij naast een financiële steun en kledingdonaties nog meer doen voor bijvoorbeeld de scholen en crèche-project en SOS?” Naar aanleiding van deze vraag hebben wij wensenlijsten samengesteld met artikelen die voor de scholen, crèches en gezinsondersteuning heel erg belangrijk zijn. Het kan u wellicht helpen makkelijker een keuze te maken wat u nog meer zou kunnen betekenen voor de kinderen en gezinnen van Sovata en Sarateni in Roemenië.

Wensenlijst voor de lagere scholen en crèches

Schriften en bloc notes
Waterverf en penselen
Potloden en puntenslijpers
Knutselmateriaal en stickers
Kleurboekjes
Kleurpotloden en stiften
Vouwblaadjes(gekleurd) A4 en A5
Kopieer, teken-en crêpepapier
Scharen voor groot en klein
Plak stiften en potten plaksel
Ballpoints (met of zonder reclame)
Grote kralen om te rijgen en draad

Wenslijst voor het project gezinshulp

Blikken vlees, zakjes droge soep, gedroogde bruine en witte bonen, spliterwten, blikjes tomatenpuree, pasta, rijst, macaroni, thee, oploskoffie, oplos chocolademelk, bouillonblokjes, blikjes leverpastei, handzeep, tandpasta en tandenborstels, handdoeken, theedoeken, warme sokken, waxinelichtjes en paracetamol.

Financiële donaties en giften

Natuurlijk zijn en blijven ook financiële donaties zeer belangrijk.
Van de financiële donaties worden bijvoorbeeld in Roemenië zelf voor de lagere scholen werkboekjes en leesboeken in de Roemeense en Hongaarse taal aangeschaft en wordt het verbeteren van de woon- en leefomstandigheden betaald. Verder kan voor 5 euro een SOS voedselbon worden uitgegeven, waarvan twee volwassen mensen bijna een week kunnen eten. Helaas is het kopen van vlees geen optie omdat de prijs van het vlees onbetaalbaar is voor de meeste mensen. SOS voedselbonnen worden op naam van de begunstigde uitgeschreven en kunnen verzilverd worden in de kleine supermarkten. Een van onze Roemeense hulpverleners controleert de verzilverde voedselbonnen op het juiste gebruik er van. Bij onregelmatigheden worden de onterecht verzilverde voedselbonnen door de supermarkt niet betaald door SOS.

Contactgegevens Yvonne Willebrands

Stichting Ondersteuning Sovata

06-24521969
yvonne@stichtingsovata.nl
www.stichtingsovata.nl

Locatie loods
Langeweg 5E
3261 LJ Oud-Beijerland

Overig
Erkend ANBI
KvK Rotterdam 24420113

IBAN rekeningnummer: NL88 INGB 0003 5337 95